Пише: Мирослав Стојановић
четвртак, 24 март 2022 13:27

Уочи сваке годишњице почетка НАТО агресије на Савезну Републику Југославију, увек се изнова потрже интригантно питање немачке одговорности за први „немачки рат" после Другог светског рата. Зашто кажемо „немачки рат"? Постоји снажно уверење да без немачког учешћа, из разлога који нису искључиво војне природе, НАТО агресије и не би било.

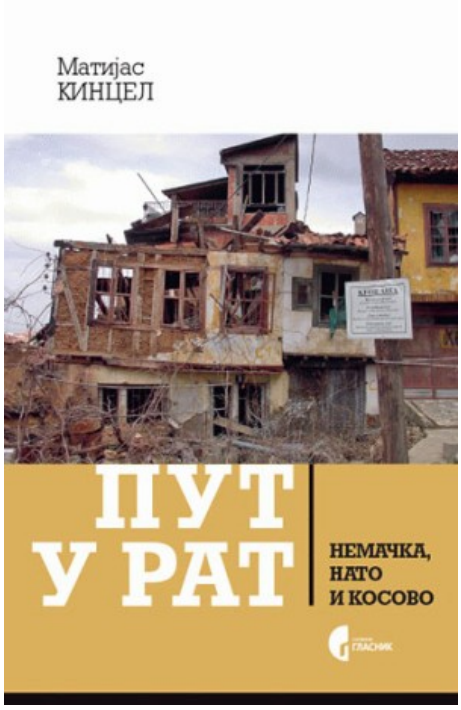

Немачка није, међутим, принудно ушла у овај рат. Немачки политиколог и истраживач Матијас Кинцел тврди у књизи Пут у рат: Немачка, НАТО и Косово (објављена и на српском, Службени гласник, 2021) да је његова земља желела тај рат. И да су неки њени званичници, министри - а реч је о Клаусу Кинкелу, шефу дипломатије у влади демохришћанског канцелара Хелмута Кола, Јошки Фишеру, министру спољних послова у кабинету социјалдемократског канцелара Герхарда Шредера, и Рудолфу Шарпингу, министру одбране у истој влади - „истрајније и безобзирније" инсистирали на рату и немачком учешћу у њему чак и од ратоборних Медлин Олбрајт, Ричарда Холбрука и Тонија Блера!

Пацифисти воде рат

Рат на Косову, и за Косово, како на Западу воле да означавају, дакако циљно, дуго потискиван из медијског и политичког видокруга, лансирао је овога пута у политичку

орбиту индиректно рат у Украјини и цинични однос великих сила према питањима националног (државног) суверенитета и проблематичним хуманитарним интервенцијама.

Рат на Косову, и за Косово, како на Западу воле да означавају, дакако циљно, дуго потискиван из медијског и политичког видокруга, лансирао је овога пута у политичку орбиту индиректно рат у Украјини и цинични однос великих сила према питањима националног (државног) суверенитета и проблематичним хуманитарним интервенцијама

У време када је по немачком уједињењу Бон (држава се још није била „преселила" у Берлин) све учесталије наступао с мање обзира и уздржаности, међу парадоксима и апсурдима немачке спољне политике, а с наглашенијим политичким амбицијама, неспорно је највећи био да су земљу први пут после Хитлера у рат - овај пут против Савезне Републике Југославије, односно Србије - увели (дотад) заклети пацифисти, социјалдемократе и зелени, предвођени „шездесетосмашима", канцеларом Герхардом Шредером и Јошком Фишером, шефом дипломатије и канцеларовим замеником.

Реч је о странкама које су у време Вијетнамског рата и потом размештања америчких (нуклеарних) ракета средњег домета „першинга" на западнонемачком тлу, као одговор на совјетске ракете „СС 20" с источне стране, дизале націју на ноге: у жестоким протестима против рата на улице великих градова, и посебно око америчке војне базе у Рамштајну, само у једном дану излазило је и по милион учесника снажног мировног покрета.

Облачење униформе

Та времена су минула. Немачка је почетком 1999. опет „навлачила униформу". Започињао је процес милитаризације њене спољне политике, с ангажовањем војника Бундесвера и тамо где су се њени лидери, у часу поновног немачког уједињења, заветно заклињали да никад, ни по коју цену, то неће учинити.

„Канцелар ујединитељ" Хелмут Кол поручивао је узнемиреним суседима и свету да ће се убудуће „с немачког тла ширити само мир".

Историчар по образовању, са свежим сећањима на страхоте Другог светског рата и нацистичке злочине почињене у немачко име, Кол је, кад смо управо ми били у питању, био још изричитији и директнији: постоје, упозоравао је, подручја у Европи, а у та подручја „сигурно спада Југославија", где се не може замислити ангажовање немачких војника, то је „једноставно, акт политичког разума".

Хелмут Кол и Герхард Шредер. 11. децембра 1998.

Политичког разума у марту 1999. очигледно није било. Герхард Шредер је, само неколико месеци по преузимању канцеларског трона, бацио још једну, по нас фаталну карту (прва је била она Колова, о преурањеном признавању сецесионистичких република Словеније и Хрватске, што је био- увод у растурање велике Југославије): послао је ратне авионе да бомбардују Србију. Закаснело ће, тек 2014, у разговору с новинарима „Цајта", признати да је то учинио - кршећи међународно право!

Политичког разума у марту 1999. очигледно није било. Герхард Шредер је, само неколико месеци по преузимању канцеларског трона, бацио још једну, по нас фаталну карту (прва је била она Колова, о преурањеном признавању сецесионистичких република Словеније и Хрватске, што је био- увод у растурање велике Југославије): послао је ратне авионе да бомбардују Србију. Закаснело ће, тек 2014, у разговору с новинарима „Цајта", признати да је то учинио - кршећи међународно право!

Шокантан заокрет

Шредеров драматични политички заокрет био је посебно шокантан за дотадашњег шефа Социјалдемократске партије Оскара Лафонтена. Најпознатија глава међу чувеним „политичким унуцима" Вилија Бранта, успешном изборном кампањом отерао је у политичку пензију „вечитог канцелара" - Кол је владао пуних шеснаест година - и, практично, довео Шредера на власт. Препустио му је најважнији политички положај у земљи иако је као лидер странке имао „преče право" на канцеларски трон, и демонстративно, дванаест дана пре почетка бомбардовања СР Југославије, напустио све политичке положаје: положај „суперминистра" (финансија) у влади, посланика у Бундестагу и, онај најважнији, шефа најстарије немачке политичке странке, СПД-а.

Учинио је то у знак протеста и оштрог противљења ратној политици нове црвено-зелене коалиције.

Пише: Мирослав Стојановић
четвртак, 24 март 2022 13:27

Пише: Мирослав Стојановић
четвртак, 24 март 2022 13:27

Пише: Мирослав Стојановић
четвртак, 24 март 2022 13:27

Пише: Мирослав Стојановић
четвртак, 24 март 2022 13:27

[redacted]

[redacted]

Пише: Мирослав Стојановић
четвртак, 24 март 2022 13:27

[redacted]

Пише: Мирослав Стојановић
четвртак, 24 март 2022 13:27

[redacted]

Пише: Мирослав Стојановић
четвртак, 24 март 2022 13:27

[redacted]

Пише: Мирослав Стојановић
четвртак, 24 март 2022 13:27

[redacted] (РТС) [redacted]